

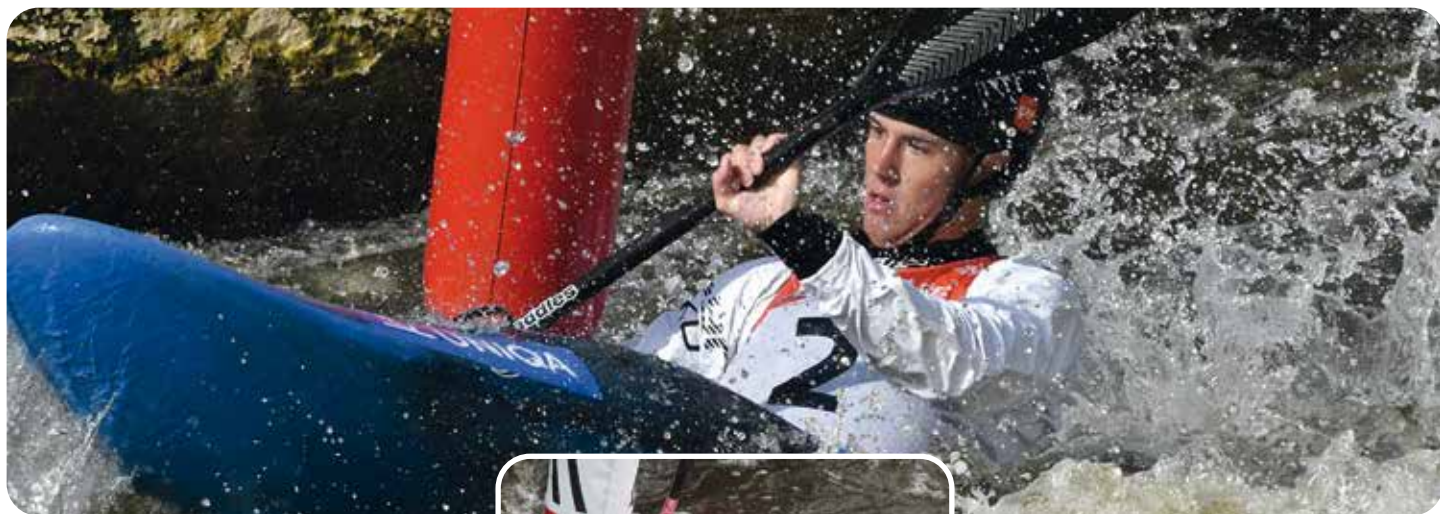

Foto: CPA

KREJČÍ VYLOVIL EVROPSKÉ ZLATO!

NEČEKANÝ BRONZ ZÍSKALA V KAYAKCROSSU
TAKÉ OLGA SAMKOVÁ

KREJČÍ JE MISTR EVROPY V KAYAKCROSSU, SAMKOVÁ BRONZOVÁ!

Až na závěr mistrovství Evropy se na olympijském kanálu ve Vaires-sur-Marne v Paříži prosadili slalomáři z ASC Dukla. V kayakcrossu vybojoval Jakub Krejčí zlatou medaili, mezi ženami dosáhla na bronz Olga Samková.

Blízko stupňům vítězů byli závodníci armádního centra již v časovce, která byla kvalifikací na kayakcross. Tereza Kneblová skončila čtvrtá o pouhé tři setiny vteřiny za bronzovou Britkou Kimberley Woodsovou, Krejčí byl pátý, Samková šla do závodu ze třináctého místa. Třidvacetiletý Krejčí si vše vynahradil v kayakcrossu. Ve všech čtyřech jízdách se mu soupeři dívali na záda. Druhý postupující Matyáš Novák neuspěl hned v osmifinále. Krejčí ve finále hned po startu šel do čela čtyřčlenného startovního pole, navíc po eskymáckém obratu se na brance všichni jeho soupeři hodně zdrželi, takže závodníka Dukly ani vůbec neohrozili. Ten projel cílem s velkým náskokem a mohl slavit zisk nejcennější medaile.

„Zní to skvěle a jsem strašně rád, že jsem si trochu spravil chuť po nepovedeném slalomu. Zásadní byla časovka a to, že jsem se dostal do Top 8 mezi jezdce, kteří si vybírají místo. Byl velký rozdíl mezi tím, když někdo startoval z prostředních míst nebo krajních, a to mi hrálo do karet. Bylo to skvělé, hrozně jsem si to užil. Vyhrál jsem všechny jízdy, pokaždé jsem chytil proud na prostředku a dokázal soupeřům odjet hned po startu. Je to moje první velká individuální medaile z tak velké akce, jako je ME, a hrozně si toho vážím. Smutný jsem ze slalomu. Jde o moji hlavní disciplínu a něco, v čem chci dominovat jako se mi to povedlo v kayakcrossu,“ řekl Jakub Krejčí.

O medaili bojovala i Samková. Osmifinále vyhrála před Kneblovou, která ale skončila ve čtvrtfinále. V něm Samková byla v cíli první, v semifinále nestačila jen na vítězku kvalifikace a nakonec zlatou domácí Camile Prigentovou. Ta ji porazila i ve finále a ještě se mezi ně dokázala vklínit druhá Francouzka Emma Vuittonová.

Pro teprve devatenáctiletou Olgu Samkovou šlo o první velké seniorské mistrovství Evropy a hned z toho byl bronz. „Je to neskutečné, jsem strašně šťastná, že to takhle vyšlo. Vůbec nemám slov, že se to podařilo,“ povídala. Na první protivodné překážce jí ale ve finále zatrnulo. „Nejdříve jsem si myslela, že jsem tam prohrála celý závod, ale díky bohu to Nikita (Setchelová z Británie) netrefila, musela se vracet a já jsem z toho vytěžila,“ poznamenala Samková, juniorská mistryně Evropy z roku 2022.

Martina Satková má zlato z hlídek

Už v úvodní den šampionátu přispěla členka Armádního sportovního centra Dukla Martina Satková k zisku jedné ze dvou českých zlatých medailí v závodech hlídek. Spolu se svou sestrou Gabrielou a Adrianou Morenovou kralovaly mezi singlířkami.

V individuálním závodě si rovněž vedla výborně, finále jí ale bohužel podle představ nevyšlo. Nakonec obsadila 7. místo. „Nevím, co se v té finálové jízdě stalo. Celou dobu jsem byla mimo ideální stopu, nevěděla jsem, jak se závod vyvíjí, ale věděla, že musím jet. A bylo vidět, že se snažím, že to tlačím a musím makat. Pak přišel dotek, ale nic nezměnil. Primární bylo, že jsem neudržela ideální stopu. Mrzí mě, že to nevyšlo, jezdila jsem zde jinak dobře,“ řikala při hodnocení Martina Satková.

Z VÝSLEDKŮ ME:

Kayakcross:

Muži: 1. Krejčí (ČR), 2. Reina (Fr.), 3. Leaver (Brit.).

Ženy: 1. Prigentová, 2. Vuittonová (obě Fr.), 3. Samková (ČR).

Časovka:

Muži: 1. De Coster (Belg.) 53,80, 2. Madore +0,34, 3. Renia (oba Fr.) +0,51...**5. Krejčí +0,70, 20. Novák +2,26, 51. Rudorfer** (všichni ČR) +1,76 (chyba 1. branka).

Ženy: 1. Prigentová 58,10, 2. Gugová (obě Fr.) +1,12, 3. Woodsová (Brit.) -1,23, **4. Kneblová +1,26...13. Samková +3,82 (obě ČR) +6,12.**

C1:

Ženy: 1. Doriaová (And.) 103,73 (4), 2. Roisinová -3,03 (4), 3. Delassusová (obě Fr.) -3,50 (2)...**7. M. Satková -7,59 (4), 11. G. Satková -52,53 (52), v semifinále 20. Morenová (ČR).**

Závod hlídek:

1. ČR (Morenová, G. Satková, **M. Satková**) 103,00, 2. Francie +2,28, 3. Itálie +4,44.

Text: Jaroslav Čícha, foto: CPA

POVEDENÉ GENERÁLKY!

FUKSA S DOSTÁLEM POTVRDILI PŘED ME FORMU, ZABODOVAL I DEBLKAJAK

Olympijští šampioni z Paříže v úvodu nové kanoistické sezony potvrdili před červnovým mistrovstvím Evropy v Račicích výbornou výkonnost. Při květnových Světových pohárech v maďarském Szegedu a polské Poznani se prosadili na stupně vítězů. Kanoista Martin Fuksa ani jednou nepoznal přemožitele, kajákář Josef Dostál se ve čtyřech startech vždy prosadil na pódium a stříbrem se blýskl i deblkajak ve složení Jakub Špicar – Daniel Havel.

SP v Szegedu

Fuksa jasně ovládl kilometrovou trať, a to způsobem start – cíl. Do Maďarska si přivezl formu jako hrom. Soupeři se mu dívali na záda v rozjíždce, semifinále i finále. V souboji o medaile se českého suveréna snažil zpočátku držet pouze Číňan Wu, ale i on brzy poznal, že se jedná o nadlidský výkon. Fuksa měl v polovině trati už velký náskok (1,68 vteřiny) a svou pozici suverénně kontroloval až do finále, v němž se mu přiblížil pouze Gabriele Casadei z Itálie. „Cíl jsem splnil, jiný být ani nemohl. Oproti pátku jsem dnes mnohem víc bojoval s větrem. Párkrát jsem řízení lodi musel věnovat větší pozornost. Nikdo mě ale v podstatě neohrožoval. Mám rád, když si před cílem mohu lehce povolit. Víím, že mě kluci chtějí porazit, ale po zlatu z Paříže jsem uvolněnější a nejsem úplně svázaný. Doufám, že to takto bude pokračovat dál,” svěřil se po povedeném závodě Martin Fuksa. Dostál zvolil podobně jako v semifinále opačnou taktiku. Do vln

vyrazil s rozvahou. Dlouho to pak vypadalo, že si své soupeře nechal poodjet až příliš. Nicméně po úvodní pětistovce začal brilantně zrychlovat. Před cílem své úsilí vyšponoval ještě předkopnutím lodi a byl z toho bronz.

„Vždycky zjara jezdím pomaleji, takže výsledek je pro mě neuvěřitelný. Navíc mi letos vyložené schází motivace. Celé startovní pole kromě mě bylo dlouho vyrovnané. Všichni jeli vedle sebe, já dost zaostával. Pak začal odpaďovat Portugalec Pimenta. Chtěl jsem jeho skalp a ono jich nakonec bylo víc. Po olympiádě to byl takový druhý malý zázrak,” těšilo Dostála. Podobně si vedl i na pětistovce (*Fuksa ji kvůli deblu s bratrem Petrem vynechal – pozn.*). Postupně přidával a ve strhujícím finále projel cílem jako třetí. Na vítězného Maďara Vargu ztratil půl vteřiny, na druhého Španěla Granerho 23 setin. „Bylo vidět, že to nebyl můj tradiční výkon, že mi chybí spousta tréninkových kilometrů v rychlém tempu. Doufám, že se to v dalším průběhu sezony bude jen zlepšovat,” konstatoval bez výmluv.

SP v POZNANI

V Polsku Martin Fuksa pokračoval ve spanilé jarní jízdě. V Poznani nenašel přemožitele jak na kilometru, tak na pětistovce. Více než elegantně se tak popasoval s náročným časovým programem. Jednotlivé starty, ať už šlo o rozjíždky, semifinále či finále dělily na obou distancích pouhé hodiny.

„Chtěl jsem si nějakou medailičku pověsit na krk. Vždycky myslím na nejvyšší umístění, a to se mi povedlo,” konstatoval spokojeně. Na pětistovce se navíc musel vypořádat s těžšími podmínkami. „Trošku se zvedly vlny. Moc jsem tyhle podmínky nečekal. Občas jsem vrávorál, ale jinak jsem to zvládnul hezky,” poznamenal. Aby ne, kdy v cíli nadělal druhému Alfonsimu z Itálie téměř vteřinu.

Nepřemožitelnost potvrdil také na kilometru. V závodě zvítězil s velkým náskokem před italským duem Carlo Tacchini – Gabriele Casadei. Prvnímu nadělal přes vteřinu, druhému přes dvě! „Bylo to v moji režii. Věděl jsem, že mi kluci italský pojedou na vlně a pak se budou snažit finišovat. Ale já si to vzít nenechal. Teď se můžu už jen v klidu připravovat na červnové mistrovství Evropy v Račicích, kde bych chtěl všem českým fanouškům udělat radost,” sdělil Fuksa.

Stříbrného kajákáře Dostála dělilo od zlata půl vteřiny. Finále, v němž skončil druhý za Maďarem Balintem Kopaszem, považoval za těžké. „Zakázal jsem si koukat na soupeře. Síly jsem si ideálně rozvrhl, jel jsem na jaře asi nejrychleji. I takticky jsem to zvládl excelentně. Jsem starý závodník, prostě to už umím,” řekl s úsměvem. „Balint je velký závodník. Vyhrál olympiádu v Tokiu a myslím, že byl poměrně velký zázrak, že se mi ho povedlo předjet v Paříži. Svou dominanci potvrzuje neustále, ale na mistrovství Evropy v Račicích se mu budu snažit zavařit,” doplnil s odhodláním na adresu fenomenálního Maďara.

Na pětistovce bral Dostál bronz. Po pomalejším startu přišel znovu úchvatný finiš. Cílem projel jako třetí se ztrátou 49 setin na vítězného Adama Vargu z Maďarska. „Byla to bolavá jízda. Chtěl jsem jet zepředu, ale jak šly ty pětistovky dřív, tak teď už moc ne. Je to snad poprvé, co mám lepší výsledek na kilák než na pět set metrů. Sám jsem z toho překvapený. Potřebuji ještě více potrénovat sílu, abych všechny nedojížděl takhle zezadu,” zdůraznila hvězda Dukly.

Na jezeře Malta se prosadil i ostřílený deblkajak ve složení Jakub Špicar – Daniel Havel, který na olympijské pětistovce skončil těsně stříbrný. Finále Češi rozjeli s rozvahou. Postupně ale přidávali pod kotel a v závěrečných desítkách metrů neuvěřitelně zrychlovali. Vyjeli si tak skvěle druhé místo, když je od vítězných Němců (Jacob Schopf, Max Lemke) dělilo pouhých 13 setin sekundy.

„Finále bylo mnohem náročnější, než předchozí jízdy. Vítr se otočil, a silně foukal proti. Ale zvládli jsme to. Chytili jsme skvělý rytmus. Tím,

že nám některé lodě zpočátku poodjely, jsme se nenechali rozhodit. Pak jsme do toho kopli a začali stahovat. Je to hezký pocit si takhle zazávodit s olympijskými vítězi," těšilo třiatřicetiletého Havla. Jeho kolega z lodi byl rovněž v dobrém rozpoložení. „Dlouho jsme se v naší kategorii motali kolem medailového umístění a teď jsme si ho splnili. Dokonce jsem si chvíli myslel, jestli náhodou nejsme první. Ve finále mi to ale bylo celkem jedno. Jsem šťastný, že konečně máme medaili," doplnil o dva roky mladší Špicar.

Text: Pavel Král, foto: Kano.cz

JÍCHOVÁ SI PŘETRHLA PŘEDNÍ ZKŘÍŽENÝ VAZ V KOLENI, SEZONA PRO NI SKONČILA

Smůla jako hrom! Pro překážkářku Nikoletu Jíchovou letošní venkovní sezona skončila dříve, než začala. Hvězda Dukly si na tréninku přetrhla přední zkřížený vaz v kolenu. Po operaci ji čeká dlouhá rehabilitace, přesto věří, že se vrátí silnější. Nedávno zveřejněná spolupráce se Zuzanou Hejnovou, dvojnásobnou mistryní světa v běhu na 400 metrů překážek a českou rekordmankou, tak započala velmi nešťastně. Čtyřiatřicetiletá Jíchová vše oznámila na instagramu. „Budu se snažit o co nejrychlejší a nejelegantnější comeback. Mám pocit, že jsem toho v životě zvládla a zažila už docela dost, takže jsem už docela silná, ale

někdo nahoře si myslí, že stále nedostatečně. Mám tak před sebou výzvy, které budu muset zvládnout a jelikož jsem profesionální překonač překážek, tak věřím, že to dám. Děkuji, že mi fandíte a že jste se mnou," uvedla v emotivním příspěvku. Jíchová má za sebou velmi povedenou halovou sezonu, kterou vyšperkovala bronzem ve štafetě na 4x400 metrů v nizozemském Apeldoornu. Před sebou měla prvotřídní mítinky a hlavně letní vrchol v Tokiu. Záříjové mistrovství světa však vzhledem k závažnosti zranění bohužel nestihně.

Text: Pavel Král, foto: CPA

NIKOLA OGRODNÍKOVÁ JE MAMINKOU, NA SVĚT PŘIVEDLA SYNA JÁCHYMA!

Bronzová olympijská medailistka Nikola Ogrodníková má doma kromě velké oštěpařské medaile z Paříže další vzácnost. Z ní se však bude těšit den co den. V sobotu 3. května přivedla na svět syna Jáchyma. Čtyřiatřicetiletá hvězda Armádního klubu Dukla o tom informovala na sociálních sítích. Hrdým tatínkem je kapitán třineckých hokejistů Petr Vrána, s nímž Ogrodníková již delší čas vychovává jeho devítiletého syna Lea. Jáchym se narodil v ostravské porodnici. Slavná česká oštěpařka již dříve prozradila, že s atletikou končit nehodlá. Napovídala tomu i soustředění v průběhu těhotenství, na nichž se

cvičením udržovala v kondici. Házet by znovu měla začít v příští sezoně. Veškeré úsilí pak bude směřováno k olympijským hrám v Los Angeles v roce 2028.

Skeetařka Kučerová má dceru

A radostná zpráva přišla i z brokařského prostředí, konkrétně z oddílu Dukla Hradec Králové. Maminkou se stala také reprezentační střelkyně a česká rekordmanka v disciplíně skeet Martina Kučerová, když porodila dceru a s manželem jí vybrali jméno Mia.

Text: Pavel Král, foto: CPA

KUF PŘESEDLAL Z PĚTIBOJE K ŠERMU. V ČESKU PATŘÍ KE ŠPIČCE, NA MEZINÁRODNÍ SCÉNĚ SE OTRKÁVÁ

Jako moderní pětibojař patřil k TOP závodníkům, dosahoval nádherných úspěchů, z prestižních akcí vozil medaile. Po revoluční změně, kdy jízdu na koni nahradila specifická překážková disciplína, byl Jan Kuf postavený před hotovou věc. Vrcholovou kariéru mohl ukončit, nebo si ji prodloužit coby šermíř specialista. Rozhodl se pro variantu číslo dvě.

Nebylo divu. V pětibojařském prostředí je v této disciplíně zdobila výjimečnost. Připomeňme například nádherný úspěch z loňského ledna, kdy ještě v rámci přípravy na olympijské hry v Paříži nečekaně vyhrál prestižní mezinárodní šermířský podnik v Berlíně.

Od nové sezony tedy čelí novým výzvám i nástrahám. Na republikových turnajích patří k nejlepším, mezinárodní akce jsou však mnohem tvrdším oříškem. „Na světových pohárech je to trošku jiná písnička. Tam se teprve rozkoukávám, spíše získávám cenné zkušenosti,“ říká dlouholetý člen Armádního sportovního centra Dukla. „Doma spolu šermujeme dlouho a pravidelně. Víte, co od koho očekávat. Venku jsou soupeři dost nečitelní. Neznám je. Jejich technická i taktická výpověď je jinde než ta moje,“ nehledá výmluvy. Momentálně se tedy zaměřuje hlavně na větší

objem. „Potřebuji všechno více zautomatizovat, abych nad tím nemusel tolik přemýšlet.“ I v samotném procesu musel hledat novou cestu. Z pětiboje byl zvyklý na jisté rituály, velké časové vytížení. Zákonitě se musel přenastavit. „Intenzita je rozdílná, tréninky typologicky jiné. I tělo si musí zvykat na odlišné věci. Bolí mě jiné svaly než dříve,“ usmívá se.

V Dukle zůstal pod křídly Jakuba Kučery, s nímž řeší celkovou skladbu procesu. Jinak trénuje s Martinem Rubešem starším, otcem jednoho z medailistů z OH v Paříži, a bývalým reprezentantem Richardem Pokorným. K dispozici má i kondiční specialisty.

Touha po vrcholné akci

Nedávno Jan Kuf oslavil 34. narozeniny. V šermu ale tohle vyšší číslo tolik neznamená. Dobrý můžete být i ve čtyřiceti. „Dlouhověkost je tu vyšší než v pětiboji. To mě popohání. Víím, že bych mohl ještě něco dokázat. Je tam touha dostat se mezi nejlepší českou čtyřku a podívat se alespoň jednou na mistrovství světa či Evropy,“ objasňuje své cíle.

S pětibojařskými kolegy je nadále v kontaktu. Změna, která přišla, je zásadní. Ne každý si s novou disciplínou dokáže poradit podle

svých představ. „Vůbec jim to nezávidím. Na druhou stranu je vidět, že mladší kluci se s tím dokázali popasovat celkem rychle. Jsem spíše zvědavý, co předvedou na vrcholech, tedy na MS a ME.“ Kuf má z těchto akcí řadu medailí. Tou nejcennější je individuální zlato na mistrovství Evropy v Sofii (2015) či z MS ze smíšené štafety o rok dříve v Berlíně. Dvakrát startoval na olympijských hrách, přičemž v Tokiu bojoval o pódium. „Bohužel to mělo trpký konec, poslední střelecká položka se nepovedla a bylo po nadějích. Jinak si všechny pozitivní zážitky z toho závodu pamatuji velmi živě. Byl to jeden z vrcholů mé kariéry. Byl jsem pyšný, že jsem bojoval o olympijskou medaili, a její zisk nebyl vůbec daleko. Jsou to hezké vzpomínky. Člověk viděl, že když se maká, tak tam ta šance je.“ Po ukončení závodní činnosti by v Dukle rád zůstal právě u pětibojařů coby trenér šermu. „Ta představa se mi líbí. Absolvuji různé licence šermířské i pětibojařské, abych měl i patřičné vědomosti. Zda budu dobrý trenér, vám ale neřeknu. Nicméně bych Dukle za ty roky podpory mohl v tomhle směru něco vrátit,“ poznamenal s pokorou Jan Kuf.

JÁGR S BROKOVNICÍ. OLYMPIJSKÝ ŠAMPION KOSTELECKÝ OSLAVIL PADESÁTKU!

Je málo takových sportovců. Na domácí vrcholné scéně snad jen hokejista Jaromír Jágr a on. David Kostecký, legenda české brokové střelby, olympijský šampion z Pekingu v disciplíně trap, oslavil 12. května padesáté narozeniny.

Co říkáte na srovnání s Jaromírem Jágrm?

Oba jsme vydrželi dlouho, že? (*směje se*) Hokej je mnohem populárnější než střelba, ale faktem zůstává, že se dlouhodobě pohybujeme mezi mladými lidmi, což vás nesmírně okysličuje. A když občas přijde nějaký ten úspěch, tak se vám končit ještě nechce. Ale na rovinu říkám, že jsem neplánoval, že bych střílel takhle dlouho. Mělo to svůj vývoj.

Máte zlato a stříbro z olympijských her. A to jste byl v mládí považován za neperspektivního, že?

Tady pozor. Média to trochu překroutila. Jako mladík jsem končil v tréninkovém středisku mládeže, které se bohužel rušilo. Měl jsem přejít do tehdejší Rudé hvězdy Brno, ale vzali syna řezníka, který to uplatil. Na mě místo nezbylo. Jen mi řekli, že mě vezmou za rok, pokud budu mít výsledky, což se potom i stalo. Byl jsem jen odložený případ.

Šestkrát jste startoval na olympiádě. Čtyřikrát z toho bylo finále a dvě nádherné medaile. Zlatá z Pekingu asi ale ve výčtu sladkých okamžiků vyčnívá, souhlasíte?

Jo, jo. Všechno se tam nádherně sešlo. Ve finále byli tehdy všichni největší hráči té doby. Že se mi je povedlo porazit zrovna v ten okamžik, považuji za něco unikátního. Nebyl jsem favorit a možná i to mi pomohlo. Na druhou stranu jsem typ člověka, jenž nevzpomíná na všechna ta finále, ale spíše na to, co posíl. Místo, abych si užil, že se mi něco povedlo, tak přemýšlím nad tím, co jsem mohl udělat jinak.

Vždycky jste chtěl být olympijským šampionem. Říkal jste, že jedině tak se střelba, coby okrajové sportovní odvětví, může zpopularizovat a veřejnosti dostat pod kůži. Dnes každý ví, kdo je David Kostecký. Máte odškrtnuto?

(*úsměv*) Spousta lidí si deštivé finále z Pekingu pamatuje. Tehdy jsem neminul ani jeden

terč, asi jsem jim připravil pěkný zážitek. Naše disciplína podobné úspěchy potřebuje.

Deštivé podmínky vám nevyhovovaly. Přesto jste byl neomylný...

Modlil jsem se, aby nepršelo. Nestalo se. Když jsem nastupoval, začalo kapat. Ironicky jsem si říkal, že to je super. V tu chvíli jsem hlavně řešil, aby mi to nešlo do brýlí. Poslední terče jsem už trefoval v pořádném slejváku. Paradoxně mi to asi pomohlo, koncentroval jsem se ještě víc než normálně.

Stříbro v Tokiu zase bylo specifické v oslavě se zlatým parťákem Jiřím Liptákem...

Vůbec jsem nepočítal, že bych se tam mohl dostat do finále. Dokonce jsem zvažoval, že do Tokia vůbec nepoletím. Díky Radku Jančíkovi (*současný zástupce ředitele ASC Dukla a bývalý vedoucí starší trenér ASO Dukla Hradec Králové – pozn. red.*) jsem své rozhodnutí nakonec přehodnotil. Bylo to hop nebo trop. Kdyby mi někdo před závodem řekl, že budu mít medaili, vůbec bych mu nevěřil. Už samotné finále bylo úspěch, stříbro pak krásná nadstavba. A roli sehrála ještě jedna důležitá okolnost.

Povídáte...

Nebyly tam takové hvězdy. Většina kluků střílela olympijské finále poprvé. Ať už to byl Kuvajťan, Číňan i Mexičan, kterého jsme pomalu ani neznali. Ano, střílet uměli, ale tíhu podobného okamžiku ještě nezažili.

V bohaté sbírce vám chybí snad jen zlato z mistrovství světa. Vlastníte stříbro z roku 2011. Schází vám tenhle titul?

Vůbec. Čím jsem starší, tím mi to chybí méně. Vždycky jsem to měl v plánu, ale teď se musím chlácholit, že jsem ho získal alespoň v juniorech. Člověk musí stát nohama na zemi. Když se ohlédnu za medaillemi, které mám, tak nemůžu být našťvaný.

Velkou podporu jste měl vždycky v rodině. Máte tři syny. Jsou také sportovními nadšenci?

Nejstarší Denis hraje basketbal. Strašně ho to baví. Vidím na něm, že je podobný magor do sportu, jako jsem býval já. Alan a Daniel to zatím pojmají rekreačně, dělají tenis a judo.

Co střelba?

Alan se vyjádřil, že by to zkusit chtěl. Teď hrozně vyrostl, je mu jedenáct. Uvidíme.

Stiháte si jako táta při svém vytížení plnit své povinnosti?

Je to náročné, ale mám skvělou manželku, která to zvládá. Povinnosti si rozdělujeme. Ona sama mi říká, ať to ještě nebalím. Také závodně střílela, mám v ní neskutečnou podporu.

Jak se trap změnil od počátků vaší kariéry?

Velmi. Dříve ta špička byla užší. Deset lidí čnělo nade všemi. Teď v ní figuruje možná čtyřicet až padesát střelců. Hodně se náš sport zprofesionalizoval. Vyrábí se pažby na míru, chodí se do detailů, řeší se kvalita nábojů i způsob přípravy. Ať fyzické či mentální. V Paříži jsem spolukomentoval olympijské finále. Bylo obrovské vedro. Ale nikdo neměl nadváhu, což u střelby nikdy moc nebývalo. Pár medvídků se vždy objevilo, teď jsou všichni v topu.

Bude letošní sezona vaše poslední?

To řeknu až na jejím konci. *(směje se)* Záleží, jak se bude vyvíjet.

Tak jinak. Jak se vám povedla příprava?

Byla skvělá. Nikam jsme nemuseli cestovat. Olympijská místa letos získat nemůžeme, tak jsme stříleli v domácích podmínkách. Na podzim jsem ještě stihl operaci kolene, měl jsem čas na rehabilitaci, teď můžu více sportovat, nic mě nelimituje. Během zimy nám přálo i počasí, objemy jsme splnili, aniž bychom letěli třeba na Kypr či do Itálie.

Už delší čas působíte v roli mentora pro Pavla Vaňka, vašeho parťáka z Dukly Hradec Králové, který by rovněž mohl ze světa vozit velké medaile. Naplňuje vás to?

Pavel je už dlouho hotový střelec, má za sebou medaile v juniorské kategorii, a je to určitě budoucnost Dukly na trapu. Hledat detaily, které zlepšují výkonnost, mě vždy bavilo, a tak to cítím i směrem k Pavlovi a budu doufat, že mu to pomůže k velké seniorské medaili.

Bude střelba vaší náplní i po aktivní kariéře?

Uvidíme. Už teď jsem v technické komisi ISSF *(mezinárodní střelecká federace – pozn. red.)*,

byl jsem za sportovce i v evropské federaci. Snažím se našemu sportu něco vrátit, změnit podmínky pro střelce, které se mi nelíbí. Bojoval jsem za to celou kariéru, ale po prvních zkušenostech cítím, že je to trochu utopie.

Budte konkrétnější...

Chybí mi větší vliv. Vztahy s významnými lidmi nestačí. Osobně mě nejvíce trápí nízká profesionalita rozhodčích a jury. Přehmatů na velkých akcích a třeba i na olympiádě je pácháno strašně moc. To by se stávat nemělo. Federace rozhodčí neplatí. Na těchto pozicích jsou starší páni, kteří vám za šera v šest hodin večer rozhodují finále. Nemají střelecké brýle ani certifikáty na zrak. Vy trefíte terč, oni to nepostřehnou. A to třeba bojujete o kvalifikační místo na olympijské hry. Schází prostě mladá krev. Několikadenní brigádu za padesát eur vám zpravidla vezme jen důchodce. Chtěl jsem, aby se tato činnost zprofesionalizovala, ale peníze se nenašly. Další věcí je nastavování terčů, kde se rovněž daná pravidla nedodržují. Změny bychom potřebovali, ale je to jako v politice. Prostě bordel.

Vraťme se na příjemnější notu. Jakou roli sehrála ve vaší kariéře Dukla, do níž jste přišel v roce 2004?

Obrovskou. Tehdy jsem myslel, že skončím. Díky paní Šauerové, která znala tehdejšího šéfa Dukly pana Přiščáka, jsem dostal novou šanci. Mohl jsem se připravovat doma v Brně a měl individuální plán. Dali mi důvěru, já toho využil. Dukle za všechny ty roky podpory musím poděkovat.

Když se ohlédnete za tím, co jste dokázal. Řeknete si: mám splněno?

Nikdy neoslavuju sám sebe, ale svědomí mám čisté. Rozhodně netrpím komplexy z nesplněných cílů. Jak už jsem řekl, vždycky se zamýšlím spíše nad tím, co jsem mohl udělat jinak. Pak mi z toho vyjde, že jsem toho v kariéře devadesát procent posíl. U té střelby to tak je. Procento toho, že se vám něco nepovede, je v naší disciplíně fakt vysoké. Pokažených závodů jsou mraky, nelze je z hlavy vymazat.

Máte cennou radu pro vaše nástupce?

Ať jsou trpěliví a pracovití. Mládí má výhodu, že se může pokusit o všechno. A i když budete poslední, tak nejde o život, ale o ho... S přibývajícím věkem řešíte úplně jiné starosti. Přichází více komplikací, nemoci blízkých atd. Proto se nesmí zapomínat na skutečnost, že jde pořád jenom sport. Když to nevyjde, tak se nic neděje. Jsou důležitější věci.

Co byste popřál sám sobě do dalších let?

V mém věku, kdy mě čekají návštěvy urologa či kolonoskopická vyšetření, tak hlavně to zdraví. *(směje se)*

Text: Pavel Král, foto: CPA

